

ne upa se več oglasiti, sapa mu zastaja, kakor bi se bila vsedla nanj môra!

Ker je bila Šimnova postelja prav tik okna, misli Miha, da je Šimen zbežal skozi priprto okno. Da bi se pa vendar prepričal, ali ga slutnja vara ali ne, stopi k postelji in potipa rahlo z roko po odeji. Pri tej priči Šimen obupno zakriči pod odejo, skoči iz postelje, obrne se proti oknu in puhne skozenj na veliko cesto. Zunaj pa se na ves glas zadere: »Tatje . . ., roparji; pomagajte, pomagajte!«

Grozni krik privabi vse one, s katerimi je bil Miha sporazumljen, iz njihovega zatišja. Odpró vežna vrata, in Šimen vstopi v beli obleki v vežo. Tu stoji na okrogli mizi prižgana svetilnica, toda vkljub temu zavpije Šimen, in sicer obrnen proti stopnjicam v globoko klet: »Mina luč, Mina luč!«

Med tem pa zbeži Miha po drugih stopnjicah pod streho. Vsi začno siliti v Šimna, naj gré najpred pod streho pogledat, morda je preplašeni tat pobegnil gori. Toda Šimen pravi, da ne gré, če ga ne spremijo vsi. V to privolijo. A do-

spevši blizo vrhne stopnjice, ne upa si Šimen več naprej. »Le vi pojdite, le vi! Jaz ne grem, pa ne grem. Ta pošast tatinska!« — In tiščal je druge pred sebe.

Kar nekaj zašumi pod vrhom, in vsi zbeže po širokih stopnjicah v vežo. Šimen se gre obleč, vzame dve sekiri, vsede se tako oborožen na težki pokrov svojega zaklada, kjer tudi presedi vso noč. Drugim pa prepové zaspati.

Miha čuteč, da je veža izpraznena, odide tiho domov spat. Zjutraj pa se poda proti Šimnovemu stanovanju. Šimen, ki je že vsem sosedom naznanil nocojšnji dogodek, pride Mihi nasproti rekoč: »Slišite! Nocoj je bila grozna reč. Tatje so nocoj k meni vdrli. Jednega sem že skoraj imel, pa te presnete ženske mi niso pustile, da bi ga bil zagrabil!«¹⁾

¹⁾ Da ni bilo treba pogrešati v listu mnogovrstnosti, nismo priobčevali teh dogodbic nepretgoma. Mogli bomo torej še v prihodnjem letniku podati jih nekaj blagovoljnim čitateljem v zabavo, kar bode lahko, ker je vsaka dogodbica celota sama zase.

Oblak — sreča.

Opod nebom plaval je oblak,
Kot perje zdel se je lehák.
Vetriček se je z njim igral,
Ga dalje proti jugu gnal.

Zamán za njim se je okó
Na svitlo vpiralo nebó:
Vetriček ga je dalje gnal,
Ni gledati ga meni dal. —

Tako i srečo le kratkó
Nam daje gledati nebó,
Oj naglo, naglo proč od nas
Odžene nam jo veter — čas.

† Jos. Kobal.¹⁾

¹⁾ Jako nadarjen in vrl mladenič, dijak v Gorici, umrl 23. julija t. l. Naj hranijo te vrstice njegov spomin.

